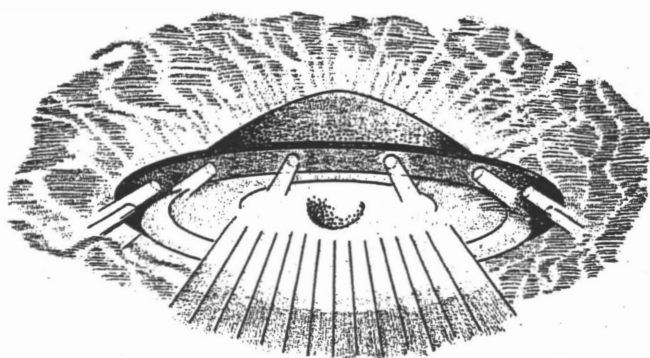

UFO NYTT

NR 1 2012

Sista numret

**Västerbergslagens
UFO - förening**

FÖRORD OCH SLUTORD

Västerbergslagens UFO-förening har funnits i många år.. Föreningen har varit med om många intressanta fall. Vi har upplevt uppgång och "dalar". Vi har varit ett sammansvetsat gäng, och har många gånger försökt arbetat bort ett löjets skimmer som tyvärr vilat över UFO-frågan.

Tyvärr blir vi alla äldre och krämporna kommer. Får man inte då in nya krafter trots ihärdiga försök, ja då dör verksamheten ut! Det finns några yngre förmågor nu i Dalarna som sysslar med UFO, men de är inte intresserade att jobba med oss.

Helt klart har föreningsverksamhet haft sin glanstid. Nu gäller datorer och då kan man ju sitta hemma och söka sig all information man vill ha....

Vi vill tacka alla våra trogna läsare för åren som ni stöttat oss. Denna tidning blir den sista som Västerbergslagens UFO-förening utger.

Hoppas alla känner till riksorganisationen UFO-Sverige. Där kan ni finna allt i UFO-frågan både från Sverige och Norge.

Adressen är UFO Sverige Box 175 73323 Sala,

Och du når dem på telefon 018 555000.

Vi här i VBU kommer endast att finnas kvar som en liten undersökningsgrupp om något intressant skulle dyka upp på vår Dalahimmel.

An en gång Tusen Tack för att ni stöttat oss!

Ett intresse dör inte, bara förändras....

Kram från oss alla!

Djurstympning 2

Av K. W. Storch

Motion Pictures och UFO *Hunters* gjorde ett avsnitt av fallet med djurstympning som rapporterats i Marsnumret av *the Journal*. Det hedrar dem att de försökte berätta historien ur ett forskningsperspektiv. Jag är nog den enda som tycker att de misslyckades helt.

Denna show behandlar ämnet som underhållning, och det verkar som om denna inställning är det viktigaste hos producenterna. Läsarna måste förstå att jag inte kunde hålla med om hur undersökningen handhades eftersom jag inte hade ansvar för den.

Och Sen Det Här Med Örat

En uppenbar punkt i fallet: Producenterna bestämde att fokusera en del av showen på kadavret och hjorden, grundande sitt tänkesätt på föreställningen att eftersom gärningsmännen hade visat att de kunde återvända till platsen, så skulle de komma tillbaka en tredje gång.

Min undersökningspartner Bob och jag har ett sammanlagt antal av mer än 50 års erfarenhet av att planera och att leda undersökningar. Vårt arbete innehöll många hemliga arbeten: telefonavlyssning, övervakning, kontraövervakning etc. Ingen av oss hade blivit ombedd att planera detta djurstympningsfall. Ingen av de tre huvudaktörerna i showen hade någon erfarenhet av detta och inte heller någon i filmteamet eller bland producenterna. I alla fall bad de Bob och mig att sitta på en hög halmbal i kyligt väder enbart för åskådarna. Även om jag protesterade hade det ingen verkan, jag blev tillsagd att det var för att göra bra TV. Jag fick mycket kritik av mina kolleger i upprätthållande av lag och ordning för detta.

Jag nämner detta, för bakom allt detta ägde en allvarlig undersökning rum. Bob och jag tog fram många bevis för att något extraordinärt hade hänt på Galens Ranch morgonen den 9 februari 2009.

Jag tror att vi hade att göra med ett rimligt fall av slakt i vilket djur förlorar blod, mjuka organ såsom hjärta, lungor och sexualorgan och likaså ögon. I dessa fall finns det mycket små tecken på skador som visar på hur djuret dog. De flesta hade varit friska och vanligtvis finns andra djur i närheten. Galens kviga passar in på denna beskrivning. Men dess öra däremot blev inte taget av den som genomförde den första stympningen, utan av Bob och mig.

Det var mitt förslag att vi skulle be en veterinär att fastställa dödsorsaken för Galens kviga. Producenten gick med på det. Från veterinärens examination fann vi nedfallande käke men inte något av informationen dök upp på showen. Varför inte, förblir ett mysterium.

Veterinären fann att Galens kviga dog av snabb blodförlust, och hans åsikt var

att detta inte skulle hänt tidigare. Jag instämmer. Det fanns inga tecken på skador på djuret, annat än att ögat och inre organ blivit borttagna. Veterinären fann också att djurets tunga blivit avskuren med kirurgisk precision djupt inne i munnen efter djurets död. Han baserade detta på det faktum att det inte fanns något blod i kvigans mun eller i närheten av mulen. Varje gång ett djur utsätts för skada i munnen blir det alltid kopiösa mängder med blod.

Exakta Kirurgiska Snitt

Han noterade också att det inte fanns något blod runt livmodern, juvret och inte heller ändtarmen och allt hade avlägsnats med, vad det verkade, exakta kirurgiska snitt.

Veterinären trodde att djuret dött medan det åt, och att dess död var nästan ögonblicklig, som om blodet bara försvann och djuret föll omkull. Veterinären hade undersökt denna hjord flera månader före händelsen och hjorden var i utmärkt kondition då. Alla kreaturen var feta och välnärda. Flera av dem bar kalvar.

Galen berättade att han startade sin farm med en tjur och en ko från sin fars ranch i Texas. Han hade flyttat till Missouri i slutet av 1970 och tagit med sig besättningen från sin fars ranch. Galen sade att en serie av konstiga dödsfall och djurstympningar hade hänt på hans fars gård i Texas under -50 och -60 talen. Galen hade förlorat 21 kor under konstiga omständigheter sedan 1991. Efter vår undersökning sålde Galen sin hjord och håller inte längre på med kreatursaffärer beroende på den stora mängd av konstiga saker som hänt på hans ranch.

Kopplingen till händelserna i Texas är intressant, men det finns inget sätt att verifiera om dödsfallen bland djuren på hans fars ranch skulle bero på slakt.

Konstig Farkost i Området

Kort efter TV programmet om fallet som sänts 2009, fick Bob och jag ett telefonsamtal från en kvinna som hette Joan. Hon berättade att hon kanske fångat någonting på video, som vi kanske skulle vara intresserade av. Bob och jag hoppade in i min truck for tillbaka till Missouri. Joan bor ca 18 km norr om Galens ranch, fågelvägen, eller 24 km om man kör vanliga vägen. Vid den här tiden stod inte Bob och jag på lönelistan hos Motion Pictures, och bolaget hade ingen aning om att Joan hade kontaktat oss.

Joan berättade att både hon och hennes make hade sett konstiga farkoster som flög omkring både i dagsljus och på natten. Joan beslöt att ha en kamera till hands för att filma några av dem.

Hennes make är vägarbetare som kör truck, och han lämnar hemmet vid alla tidpunkter både dag och natt. På morgonen den 9 februari 2009 lämnade han hemmet ung. vid 3-tiden. Han noterade ett starkt ljus på södra delen av himlen.

Natten var mulen (kom ihåg att det var en storm på väg), och han förstod att ljuset inte kom från någon stjärna. Han ropad på sin fru, som kom ut och tittade söderut mot Galens ägor. I flera minuter filmade hon ett mystiskt, pulserande objekt på himlen.

Det finns tre radiomaster som man kan se i dagsljus från platsen där hon filmade. Deras läge kan bevisas på videon genom deras blinkande röda ljus, som finns där för att förhindra flygplanskollisioner. Baserat på detta och landmärkena som vi kunde se, var det oidentifierade objektet nästan, om inte precis över Galens ranch. Inspelningsapparaten bestyrker datumet som den 20090902 och tiden till 3.55. Joan gav oss den första kopian hon gjort av sin video.

En manlig kollega i Denver, Todd, är en pensionerad juridisk dataspecialist. Jag gav honom filmen, och bad honom göra vad han ville för att öka dess kvalitet och se om han kunde få ut någon ytterligare information från den. Todd gick igenom filmen ruta för ruta, och han lyckades förbättra tillräckligt för att avslöja mer information. Föremålet verkar vara solitt och stillastående och nu verkar det också utstråla kraft.

Ett Annat Flygande Objekt

Todd hittade flera bildrutor som visade ett objekt som lämnar marken och flyger till den stillastående farkosten. När Todd saktar ner filmen ruta för ruta, kan man se ett klot, som kommer upp från marken och smälter ihop med farkosten. Jag kan inte med säkerhet säga, att denna farkost befinner sig direkt över Galens ranch, inte heller kan jag säga att klotet som lyfter från marken angriper Galens kviga.

Jag kan säga, att detta är kraftfulla indicier i det här fallet. Det är ett direkt bevis på att något extraordinärt hänt med denna ko. Det finns också ett veterinärutalande som stöder detta. Enligt Joan finns det ett oberoende vittne som filmade två konstiga farkoster ungefär vid den tiden när detta hände på Galens ranch. Joan känner inte Galen och visste ingenting om fallet innan *UFO Hunters* sände ut episoden. Joan var ovetande om klotet som steg upp från marken, tills jag visade henne vad Todd hade upptäckt.

Och Sen Är Det Örat

Nu till örat. Kons öra avlägsnades av Bob och mig. Vi tog med oss örat tillbaka till Oklahoma, där vi frös in det. Vi gjorde detta ty i alla andra fall av djurslakt som vi har undersökt, har alltid örat tagits bort i början av undersökningen.

Galens stympade ko visade upp alla klassiska tecken på att vara ett rimligt fall - men förövarna tog inte kons öra. Varför lämnades det kvar?

Det var inte förrän månader senare som jag tinade upp örat och började undersöka det. Jag hittade, vad jag tyckte såg ut som ett fibermaterial inbäddat i hör-

selgången. Den första undersökningen visade att den var amino-acid- och proteinbaserad. Jag har ännu inte fått resultaten av en extra test.

Min åsikt är, baserat på aktuella bevis, att de blivit spårade, förföljda och sedan slaktade. Jag är inte säker på motivet. Jag tror inte att det är för DNA eller någon sorts övervakning. Förövarna kunde få DNA från några celler från skinnet, och de kunde enkelt ha tagit lite blod för att ge dem all information de önskat, om det varit avsikten.

Jag vet inte om djuren blivit slaktade för att bli mat. Öronen, hovarna, skinnet är de saker som det tar längst tid att bryta ner i skogen. Det är mycket lite näring i ett djuröra.

Varför är bara ett öra borta och inte båda? Varför bara ett öga? Varför ta bort skinnet runt mulen och ögat ända in till benet?

Jag tror att dessa djur jagats för att sätta ett implantat i örat. Ranchägare märker numera sina djur i örat. Detta implantat har flera funktioner. Det hjälper förövaren att jaga djuret eller åtminstone att veta dess exakta plats vid varje bestämd tid. Det kunde också övervaka djuret, för att ge tecken när det är dags för slakt.

Likheten Med En Elchockpistol

Implantatet kan sända en signal till djurets hjärna, för att förlama dess motoriska handlingar på samma sätt som en elchockpistol. (Jag blev behörig att använda en elchockpistol när jag jobbade med lagfrågor. En del av den certifikationsprocessen krävdes för att jag skulle bli behörig, vilket görs med ett 9-volts batteri. Processen förlamar dina viljestyrda muskler, men de icke viljestyrda musklerna fortsätter att fungera. Jag blev förlamad när jag stod upp. Det gjorde helvetiskt ont. Jag kunde höra och se, men kunde inte röra mig.) Genom att göra djuret handlingsförlamat kunde förövaren sätta in en nål i hjärtat eller artären och med hjälp av en pump dränera djuret på blod. En skada på aortan på vilket djur som helst, tömmer dess kropp på blod på några sekunder.

Så snart djuret är dött, skulle implantatet kunna sättas tillbaka i örat. Kanske är den sista handlingen av förövarna att de tar örat tillsammans med implantatet. På Galens ranch blev de avbrutna, så de kom tillbaka. Jag tror att min metall-detektor eller den följande stormen eller en kombination av båda, störde implantationen och de kunde eller ville inte sätta tillbaka det i örat. Jag vet inte vad som hände med det.

Vi tog örat och hoppades att vi skulle hitta ett implantat eller någonting som visade att någon varit där. Det fiberliknande materialet som vi upptäckte i örat är inte naturligt i ett koöra. Jag hoppas att ytterligare undersökning skall ge ledtrådar till hur dessa djur slaktats. Det kanske betyder att vi skall titta efter hjordar som fått djur avlivade och kolla djur med någon sorts implantat för spårning.

Vår hypnos

I tidigt 1960-tal presenterade TV flera program för visningar av användbarheten med hypnos. I ett av programmen satt flera människor framför publik i en lätt trans. Hypnotisören sa till dem att titta på en tom vägg och de skulle se ett fönster där. De var överens om, att de såg det inbillade fönstret där. Därefter blev de tillsagda att titta noggrant, för ett flygande tefat höll just på att passera förbi detta fönster. Plötsligt blev det stor uppståndelse då de tittade på den tomma väggen. De redogjorde för och beskrev i detalj detta flygande tefat de såg i fantasifönstret.

Då Barney och jag blev kallade till Dr Simon för eventuell hypnos, var vi överens om att vägra denna typ av behandling. När vi anlände till Dr Simons kontor i december 1963, kände han vår misstämning. De flesta av dessa avtalade möten var väl använd tid för studium av olikheterna mellan 3 steg av hypnos; beslut av testning för transnivån. Bara den djupaste transnivån kallade Dr Simon "medicinsk hypnos", vilken är i stånd att öppna minnesförlust.

Dr Simon sa att om vi inte lyckades nå ner till den djupa nivån, skulle nästa steg bli att använda droger (sömnmedel) jämte transen. Detta skulle tvunget göras på sjukhus. Vi var övertygade om att hans behandling inte skulle ha någon likhet med hypnosen vi såg på TV, så vi samtyckte.

Våra sammankomster började i januari 1964 och varje session varade i 2 timmar. Dr Simon förklarade att han skulle öppna upp våra minnen, och i slutet av varje session skulle han sätta oss tillbaka i minnesförlusten. Den biten skulle vi inte minnas vad som än hände och därför skulle vi inte diskutera våra sessioner. Barneys session var först, medan jag väntade i mottagningsrummet, nervöst gående fram och tillbaka på golvet, försökte läsa tidningen, misslyckades.

Då Dr Simon gick med Barney till detta rum, sa han att det var min tur. Barneys reaktion gav mig mod, såsom han log och verkade glad och lycklig, så jag miste mycket av min fruktan.

På kontoret gjorde Dr Simon frågor kring målningarna han hade på väggen. Han sa till mig att gå emot honom. Som jag gjorde det, slöts mina ögon. Han sa "det var lätt". Sen sa han åt mig att sträcka ut min arm och den blev styv som ett bräde. Han försökte röra min arm upp och ner och att böja den vid armbågen, men det gick inte.

Det nästa han sa till mig var, att gå till framsidan av hans skrivbord och sitta ner på stolen. Jag kunde inte röra mig. Han skrattade och sa, "förlåt mig, öppna dina ögon och gå fram till stolen." Jag gjorde det.

Efter att jag satt mig, började han med förutsättningarna för vår session. Han gav mig ett kodord. Närhelst jag hörde detta ord, gick jag omedelbart in i djup trans och förblev där, ända tills han tog mig tillbaka.

Om någonting skulle hända Dr Simon, som skulle hindra honom från att ta mig ur min trans, skulle jag sova i några timmar och vakna av mig själv. Vi kom

överens om att vår session skulle spelas in på band. När jag satt där i trans, sa Dr Simon att han tyckte vi borde enas om, att han skulle bli den enda ägaren till bandet. Jag började att kämpa mentalt och bröt mig själv ur min trans, vilket var svårt. Jag tyckte att det kändes som om jag drog min själv uppifrån en brant trappstege. Jag satt upprätt i min stol och sa NEJ. Vi enades om att äganderätten av bandet skulle delas broderligt. Dr Simon satte mig tillbaka i trans och vi började sessionen igen.

Vår session fortsatte varje lördag från januari till juli. I slutet av varje session gav Dr Simon oss känslan av att inte känna någon oro och ingen ängslan, att vi skulle vara avslappnade och känna oss väl till mods.

Barneys hälsotillstånd började förbättras och han var i stånd till att arbeta deltid. Under denna tid fanns en period med fel och brister, då hans underliv blev infekterat, vilket resulterade i 3 besök hos kirurgen under en avtalad tid, vilket avlägsnade det onda.

Ett annat problem presenterade sig självt. Närhelst vi hörde vårt eget kodord, föll vi i trans. Dr Simon påtalade för oss att vi måste vara ansikte mot ansikte med honom, för att förhindra detta från att hända. Vi behövde också komma överens om att träffa honom regelbundet. För om vi gick mer än 10 dagar utan vår minnesförlust, kunde vi börja att minnas våra sessioner. Om Dr Simon eller vi inte kunde vara med på våra lördagsträffar, möttes vi någon gång under veckan.

Varje session började på samma sätt, med att Dr Simon frågade oss om vi haft några drömmar under veckan. Innan en av våra transsessioner började, kom jag ihåg en av mina drömmar. Min hund och jag satt på en liten skyddad plats, medan jag bevittnade ett förfärligt jordskalv. Marken rörde sig som vågor på havet. Marken sprack upp, byggnaderna föll och folk var skadade. Under min dröm visste jag att min hund och jag var i säkerhet. Jag berättade min dröm i stora drag.

Under den följande veckan slog en enorm jordbävning till i Alaska. Då jag såg bilderna på TV, blev jag mycket förvånad hur likt det var min dröm. Under mitt nästa sammanträffande med Dr Simon, diskuterade han händelsen med mig och frågade "drömmer du detta mycket ofta"?

I juni bestämde Dr Simon att det var tid att öppna upp vår minnesförlust och att börja spela tillbaka några av våra band för oss. Om några partier av dessa band var uppskakande, skulle vi inte behöva höra dem.

Vår session började på morgonen den 19 sept., då vi körde från Niagarafallen till Toronto: Vi berättade om vår resa i detalj. Vi uppgav huvudvägsskyltar, gatunamn, (vilka Dr Simon kontrollerade på kartan), stopp gjordes på restauranger och servicestationer. Vi berättade för honom hur vi passerade förbi Toronto och fortsatte till Montreal, och hur jag prisade vackra minkpälsar i skyltfönstren. Under tiden i Montreal hörde vi också att en bank blivit rånad (på vår bilradio). Brottslingarna flydde och skildes med att ta olika lokala bussar.

De blev snart tagna av polisen.

Vårt band (tape) fortsatte att berätta för oss om vårt första besök i Montreal och att vi planerade för att stanna över natten. Sen hörde vi väderleksrapporten. En svår orkan var på väg upp till kusten och skulle möjligen slå till i New Hampshire. Kanske skulle vi börja vår resa hem. Vi kunde stanna någonstans i bergen över natten i stället för i Montreal. Vi sa god natt i tankarna till Montreal, en stad vi älskade, och började vår resa tillbaka hem.

Någonstans längs vår väg stannade vi på en bar för att äta en lätt lunch som vi förtärde utomhus. Menyn var på franska, men vi var i stånd att kunna välja vår rätt. Senare, innan vi gick genom tullen, åt vi på en restaurang.

Efter tullen stannade vi i Cole-Brock, New Hampshire, för att serva vår bil. Vi stannade för en munsbit på en kvarterspub och funderade på att stanna över natten. Till slut bestämde vi oss för att fortsätta. Om vi började bli mycket trötta, kunde vi ta en kort tupplur i bilen. Vi lämnade restaurangen 10,15 på kvällen. Det var en vacker natt för bilkörning. Vädret var varmt. Månen var full och mycket glänsande. Ingen trafik. Barney vred av helljuset emellanåt för att visa det klara månskenet, så han kunde köra mycket bra utan helljus på. Radion spelade dämpad musik. Vi var väl till mods och njöt av vår resa.

I Lancaster-området upptäckte jag en ny stjärna i skyn på vänster sida om månen ovanför planeten Jupiter. Som jag tittade, blev den större och klarare, så jag berättade det för Barney. Han saktade ner bilen och tittade ut på den. Han trodde det var en satellit.

När vi hade kommit en bit, så stannade vi bilen och gick ut, för att titta närmare på satelliten. Jag gick ut först med fältkikaren. När jag tittade, växlade den riktning och passerade framsidan på månen. Barney hade gått en runda med vår hund Delsey, så jag tog henne i kopplet och Barney tog kikaren. Delsey och jag gick tillbaka till bilen. Jag var förbryllad, ty denna satellit blinkade med mångfärgat ljus. Den kastade flera strålar, liknande poliskontroller. Jag visste inte formen på satelliten, men den såg ut att vara oval.

Barney skyndade tillbaka till bilen och sa att det var ett plan och att det ändrade riktning och kom emot oss. Kanske var det på väg att oroa oss, sa han. Jag ifrågasatte detta. Varför skulle ett plan oroa oss? Gud bevara mig, vilken sorts TV-program har Barney tittat på?

Som vi åkte, kom föremålet närmare oss, ända tills det flög längs med, följande konturen av bergstopparna. Vi såg att det flög ner i dalgången bakom Cannon-bergen. När vi rundade en kurva vid foten av berget, stannade föremålet i luften och var orörligt intill Old Man-berget. När vi närmade oss, började föremålet att röra sig med jämn hastighet intill vår bil. Då och då förlorade vi det ur sikte, som när det gick bakom en bergstopp och sen åter visade sig.

Just som vi passerade Indian Heads ortsområde, såg jag en grupp övernattningsstugor. En man gick in i en av dessa. Just då tyckte jag att vi var i behov att åka in på detta område, men det var inte att tänka på. Min nästa tanke var, att

någonting var på väg att hända. Jag visste vad det var, men vad det än är, är jag beredd på det. Jag vevade ner bilrutan och började spana på detta föremål.

Vi körde bara en kort bit, kanske en mil, när föremålet plötsligt lämnade bergstoppen, kom ut över huvudvägen direkt framför oss och stannade i luften. När vi tittade på det, kunde vi se en rad av upplysta fönster och en liten lampa på vardera sidan av farkosten.

Barney stannade bilen men lät motorn gå. Han tog upp kikaren och sa att han skulle gå ut och försöka identifiera detta föremål. När vi gick fram emot det, flyttade föremålet sig över fältet i riktning mot ett tomt grönområde. Som vi tittade på detta, såg Barney att en grupp av män stod i fönstren och tittade på honom. En av männen vände sig bort från fönstret, och Barney kunde se hans händer röra på någon sorts tavla eller bräde.

Just då började de röda lamporna på var sida om farkosten att röra sig, och han kände fruktan och började springa tillbaka till bilen, rädd att de försökte tillfångata honom. Han lade i växeln på bilen och började köra nerför huvudvägen. Efter att ha kört en kort bit, hörde vi främmande signaler ljuda och bilen vibrerade.

Jag vevade ner min bilruta och tittade ut. Jag kunde inte se farkosten. Då lutade jag huvudet ut genom bildfönstret och insåg att jag inte kunde se himlen och inte heller stjärnorna, ingenting, men ett stort mörkt "någonting" ovanför oss. Jag sa till Barney att jag inte såg deras ljus, men jag berättade inte om föremålet ovanför oss. Jag kände att han var upprörd, men jag var inte rädd.

Vi körde flera mil och vi tittade båda mot himlen, tittade för att se om farkosten kom tillbaka.

Vi såg den inte, så vi tänkte att den måste ha försvunnit, så vi slappnade av. Plötsligt lämnade Barney huvudväg 3 och korsade över en bro på sidovägen. Jag frågade inte varför. Kanske kände han till en kortare väg. Han stannade alltid och kontrollerade kartan efter olika vägar. På avstånd såg vi månens nedgående och vi såg siluetter av tallar framför. Barney lämnade sidovägen och svängde in på en dålig smutsig väg. Han hade huvudet i riktning av vad vi trodde var den nedgående månen.

I en kurva stod en grupp män och blockerade vår väg. Barneys reaktion var "håller vi på att bli rånade"? Jag har inga pengar. Min reaktion "kanske deras bil gått sönder och de behöver hjälp". En av männen i gruppen gick framåt och höll någon sorts utrustning i sin hand. I samma stund dog motorn i bilen. Männen delade sig i 2 grupper och gick bakom bilen. Jag hade en känsla av fara och började känna rädsla och stor fruktan.

Min impuls var att gå ut från bilen och springa och gömma mig i skogen. När jag öppnade dörren, kom 5 av männen och ställde sig i vägen. En av dem lade sin hand framför mitt ansikte och jag hade en känsla av att somna in. Nu håller jag på att somna och jag kämpar för att hålla mig vaken. Jag fortsätter att kämpa och slutligen vaknar jag. Jag vandrar på en stig i skogen. Barney är där, för

närvarande hjälpt framåt av 2 män, gående som en sömngångare. När vi kom till en glänta, kunde jag se farkosten stående på marken, omgiven av träd. Jag kände som om jag vandrade på en sandstrand, - men en sandstrand i bergen”!

Att sammanfatta vår upplevelse ombord på farkosten, vilket är förutsättningen för vår bok “Den Avbrutna Resan”. Jag blev tillsagd av dessa män att de inte menade att skada oss. De önskade bara göra några prov för att lära olikheterna mellan dem och oss. Vi var i olika rum. Barney var kvarhållen under någon sorts kontroll av dem, men jag var vaken, gick runt och pratade med dem. Som litet barn hade jag hört berättelser av min morfar, att de flesta människor trodde att liv existerade på Mars och om små gröna män som kom emellanåt. Dessa män var inte gröna, men jag undrar om de kom från Mars. Jag frågade varifrån de kom, emedan jag visste att de inte kom från denna planet. Jag förstod direkt att jag mött astronauter från ett annat stjärnsystem och jag visste betydelsen av detta. Jag fick se en stjärnkarta och de förklarade för mig, men jag kände inte igen det. När jag frågade efter bevis för detta möte, fick jag en bok. Senare tog astronauterna tillbaka boken från mig, därför att de beslöt, att vi skulle glömma händelsen.

Jag tyckte jag fann nöje i denna upplevelse, så jag bjöd dem tillbaka att besöka mig.

Ledaren sa att han inte visste. Det var inte hans göra att fatta det beslutet. När jag sa till honom att jag inte skulle veta var eller när jag kunde möta honom, sa han att de skulle kontakta mig.

Barney lämnade farkosten med hjälp av 2 besättningsmän. När jag gick, följde ledaren med en bit av vägen tillbaka till bilen. När jag sade adjö, sade jag till ledaren att detta hade varit en underbar upplevelse för mig och jag skulle inte glömma honom - inte på något sätt, - jag skulle minnas honom. Han sade att jag kunde minnas, men han tvivlade på om Barney skulle kunna det.

Han föreslog att vi skulle stanna vid vår bil och se när de lämnade området. Vi skulle vara säkra på avstånd. Jag gick tillbaka till bilen, tog upp Delsey och sa till Barney att gå ur bilen och se när de avlägsnade sig. Då vi stod vid framsidan vid kofångaren på bilen, såg vi ett virvlande, flammande orange-rött glödande ljus. Farkosten lyfte ut ur detta glödande och började stiga. Den lämnade marken och sen var den borta.

Vi påbörjade körningen tillbaka till huvudvägen. På sidovägen visade sig farkosten plötsligt igen, direkt framför oss, just ovanför trädtopparna. Den korsade vägen. Barney lade sitt huvud på ratten och sa; “Oh nej, inte nu igen”. Då förstod jag, att han visste vad som hade tilldragit sig.

Då vi körde in på väg 3, hörde vi en serie tutande, samma sorts ljud som vi hörde förut. Jag sade: “Farväl och lycka till”. På hemvägen tittade vi efter dem hela tiden, men de var borta. Detta var slutet på vår hypnos.

Nu blev våra sammankomster med Dr Simon föremål för diskussioner om vår

upplevelse.

Var den äkta? Historier berättade under hypnos kunde vara lögner, fantasier, hallucinationer, minnen av sedda händelser, hörda eller lästa och slutligen verkligheten.

Barney undrade, vad en hallucination skulle likna. Dr Simon satte Barney i trans och släppte in honom i upplevelsen. Det var lätt för honom att se skillnaden mellan den och verkligheten.

En gång undrade jag över Dr Simons hypnotiska färdigheter. Där var så många likheter i vår upplevelse med astronauterna. Vi hade blivit satta under tystlåten övervakning innan vi blev ombordtagna på farkosten, precis som Dr Simon hade framkallat vår trans, utan ord. Vi gavs minnesförlust av astronauterna och av Dr Simon, som helt enkelt sa till oss att inte minnas. Med Dr Simon behövde vi få vår minnesförlust förstärkt var 10:e dag, för att hindra oss från att minnas vår upplevelse. Mina drömmar började 10 dagar efter händelsen.

Slutligen bestämde vi, att våra upplevelser kunde vara drömmar. Tio nätter efter vår upplevelse hade jag en serie drömmar i fem nätter, vilka liknade mina upplevelser under hypnos. Frågan var, hur jag överförde mina drömmar till Barney, så att han tänkte att han hade en verklig upplevelse. Jag hade inte räknat med hans upplevelse på RT3 i Indians huvudområde. Våra känslor var väldigt mycket lika folks som varit inblandade i en mycket allvarlig olycka. Plötsligt säger någon att "glöm det därför att det bara är en dröm". Drömmarna var ett stort begrepp för oss. Alla svårigheter var borta. Några nätter senare vaknade jag och hade insett fakta, en dröm kunde inte bortförklara fakta.

Hur kunde en dröm förklara, hur spetsen av Barneys skor blivit slitna och repiga? Jag kunde vittna att Barney blivit hjälpt, släpad längs skogsstigen. Remmen på hans nya kikare var sönder. Båda våra klockor slutade fungera och gick aldrig mera. Min nya klänning hade på en sekund gått sönder, sömmarna var sönder liksom fodret längs nederkanten och blixtlåset. De hade blivit belagda med en rosa, puderliknande substans, vilken lämnade varaktiga, skära fläckar och har analyserats på laboratoriet, nyttjande alla sorters organiska och oorganiska testade material. Samt där fanns starkt blänkande fläckar på mitt bagageutrymme, stora som en silverdollar utspridda i ett cirkelrunt mönster över ett 60 cm stort område. Dessa fläckar orsakades av en reaktion på området över dem, men där fanns ingen annan reaktion på resten av bilen.

År 1966 berättade en medicine doktor för oss att medicinska penetrationer av instrument i naveln, var absolut omöjliga att göra. Om så hade hänt, skulle jag ha fått en svår infektion, möjligen resulterande i min död. Jag tror att de tog en andra titt, för doktorerna gjorde snart detta på reguljär basis.

Barneys vårtor blev inflammerade under hans hypnotiska sammankomster, dessförinnan var han medveten om hur han fått dem. Under den tiden sa Dr Simon, att Barneys undermedvetna sinne kände till hur han fått dem och orsaken till infektionen. Därför att dessa infekterade vårtor senare försvann. Detta är ett bra

exempel på hur påverkan av det undermedvetna visste hur hans sinne mottog reaktionen, innan Barneys medvetna sinne visste vad som hände.

Resan från Colebrook till Portsmouth tog oss 7 timmar, för vi kom till Colebrook omkring kl 10 på kvällen och anlände till Portsmouth omkring kl 5 på morgonen. Vi visste att vi kunde åka från Portsmouth till Montreal på mindre än 7 timmar. Vi stannade till på en restaurang för mat och service av bilen. Så vi visste att resan hem tog oss åtminstone 2 timmar mer än den skulle ha gjort. På morgonen den 20 sept. anlände vi hem, åt frukost, badade och gick till sängs. På eftermiddagen talade jag med en polisofficer och berättade för honom om detta UFO. Han föreslog att vi skulle rapportera till Pease Air Force Base, vilket jag gjorde, lyckligtvis. Senare öppnade militären sina dokumentinsamlingar för Dr James Mac Donald. Där fann han ett radarreportage i detta område av bergen utan vår vetskap och de sände två plan för att kontrollera det. Det hände 2:14 på morgonen. Så långt som jag vet, är rapporterna av de två piloterna fortfarande hemligstämplade.

Vi stannade vid en restaurang och frågade folk, om de sett några främmande ljus i skyn. En ägare berättade för oss att nyligen kom ett sådant omkring kl 3 på eftermiddagen. Då kom ett UFO ner över R3 och stannade.

Det var höjdpunkten av turistsäsongen, med många människor som körde runt och tittade på naturen. Folk kom i bilar till UFO-området, bromsade, stannade och sen ökade farten igen och körde under UFOt. Det fanns där omkring 2 timmar och sen plötsligt försvann det.

På dessa resor brukade en person hänvisa oss till en annan person som hänvisade oss till några andra. Barney och jag åkte till bergen många gånger och sammanträffade med stora grupper av vittnen.

Från vittnena lärde vi oss, att under andra världskriget satt markobservationsgrupper ute alla nätter och spanade efter fientliga plan. De ljus som sågs redovisades in till en central som senare meddelade Air Force Base i Plattsburg, New York. De sände ut militärplan för att kontrollera dessa ljus. Efter krigets slut sände folk fortfarande in rapporter om observationer till denna speciella central. Åren efter ökade dessa observationer stadigt i antal och fortfarande ännu i dag flygs det in över Vita Bergen. (White Mountains).

Efter vår hypnos sa Dr Simon till oss, att om platsen existerade där bortförandet skedde, skulle vi finna den. En dag körde vi genom området med mina föräldrar sökande efter en bra campingplats. Barney och jag såg plötsligt den smutsiga vägen. Vi kände båda igen den omedelbart. Vi hoppade ur bilen och sprang längs stigen in i skogen för att få klarhet i, var farkosten hade landat. Återigen fann jag mig själv gående på sandstranden. Senare fick jag veta, att detta område är känt som Old Sea Bed (gammal sjöbotten).

Vi har sedan dess åkt tillbaka till området och talat med folk som berättade att de satt uppe på nätterna i husen och höll utkik, om UFOt kom och landade. Vi gick tillbaka till området med massmedia som sett UFO:n flyga där.

På en annan resa dit tog vi mått. Vi mindes läget på farkosten i förhållande till träden. Farkosten var 20-25 meter i diameter och 5-6 meter hög.

På vår första resa till bergen tittade vi efter platsen där vi tillfångatogs, men fann den inte. Vi åkte tillbaka hem och fann en trave torra löv på köksbordet. Ett verkligt pussel. När jag började plocka bort och göra rent efter löven, fann jag de blå örhängena jag var klädd i, då jag var på väg hem från Montreal. Jag har inte burit dem sedan den natten. Efter vår hypnos förstod jag innebörden. Astronauterna visste, var vi bodde.

Stjärnkartan: Dr Simon gav mig posthypnotisk påminnelse om att om jag önskade, kunde jag skissa stjärnkartan. Jag tänkte inte, utan lät bara min hand rita. En dag satte jag mig ner och skissade denna stjärnkarta. Senare ringde Marjorie Fish till mig, en briljant kvinna som var aktiv medlem i Mensa och som älskade att forska, och frågade om min stjärnkarta. Hon kom på besök några dagar och under denna tid bandade hon flera timmar av frågor. Hon beskrev forskning av min stjärnkarta, men kunde inte fullfölja den, innan våra forskare funnit 2 stjärnor omkring 1969.

Jag såg dessa stjärnor 1961. Om vårt tänkesätt är korrekt, identifierade Marjorie Zeta Reticulum som astronauternas hemmabas.

Senare gjorde jag några egna forskningar. Jag tog en platta av plywood 4 x 8 och fördubblade min stjärnkarta och lade in lysande julljus på stjärnsystem. Jag satte upp den på det område, där det var känt att UFOs flög reguljärt. I skymningen satte jag på belysningen. Varje morgon när jag kontrollerade kartan fann jag samma ljus flyttat och liggande på marken. Jag tog en noggrann titt och fann att det var något obetydligt ur korrekt position. Jag rättade till det och ljuset flyttades i rätt position efter detta.

Senare flög jag till Hollywood för att vara gäst på F Lee Baileys "Lie Detector (Lögnedetektor)" som är ett TV-program. I programmet utfrågades jag av Atty Bailey i 30 minuter, vilket var mycket intressant. Provet var gjort av Ed Gault, en expert på detta slag av frågor. Jag fick tre frågor: Är det sant att informationen du mottog om din stjärnkarta givits dig på ett UFO i Vita Bergen i New Hampshire? Hade du någon tidigare kännedom om detta mönster av stjärnsystem? Är detta ett skämt på något sätt?

Jag fick en mycket hög tittarsiffra för sanningshalten. Detta program sändes landsomfattande i 2 delar. Jag tänkte alltid att det var konstigt att ingen enda i hela UFO-fältet någonsin nämnde att de sett detta.

NEW JERSEY CIRKELFORMATION

MENDHAM--Den 18 nov 2004 en advokat stannade för att få posten kl 18,00 och observerade 4 separata runda ljus i en sorts cirkelformation flygande under eey flygplan.

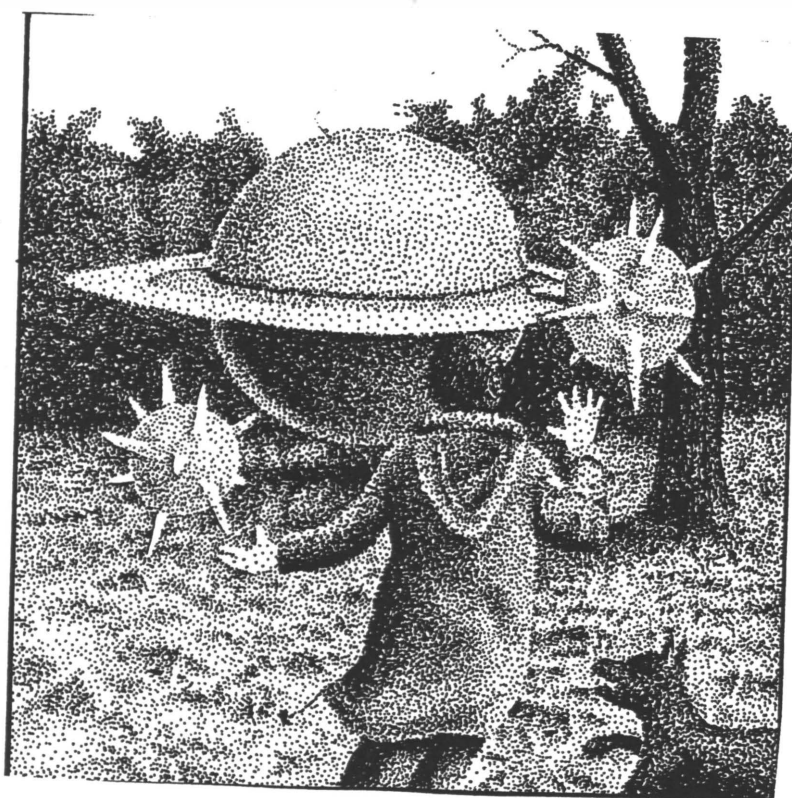
De rörde sig moturs fantastiskt fort, sen rörde de sig mot varandra och sen iväg. Vittnet säger "sen observerade jag andra ljus över

- grannens hus och körde ned mot min väg 800 meter och lämnade gruppen av ljus och följde min bil som orsakade mej panik.

Jag körde runt och körde tillbaka till toppen av körvägen och försökte att ringa polisen på min mobiltelefon men jag var inte i stånd att få den att fungera. Jag åkte till min granne som också är advokat och frågade henne om hon ville komma ut.

Hon var tvivlande när hon såg ljuset. Där fanns ingenting vi kunde drömma om och kunde förklara vad vi såg.

Tack till Peter Davenport.

EN TRIANGEL ÖVER HUVUDVÄGEN I FLORIDA.

MARATHON (FIESTA KEY)---Den 4 jan 2003 kl 12,30 kom vittnena farande mot **KEY WEST** från Miami. Då de körde över en bro såg de någonting med ett grönt och rött ljus. Ett vittne rapporterade : Jag observerade det och berättade för mina vänner. Jag tyckte det var en ballong som sände ut över Radio Marti till Cuba. (Många människor vet inte att Amerikas regering har en stor ballong för att pejla mot Cudjoe Key, Fl, för vidarebefordran till Radio Marti till Cuba, men de var alltför långt bort för att se denna ballong).

När vi åkte närmare ljuset, förlorade föraren ljusen, men passagerarna såg ett rött och ett vitt ljus 50-100 meter rakt över huvudvägen.

Han såg också en svart massa mellan ljusen i något som liknade en triangel, men såg inte den fullständiga punkten på toppen. Från sin observationsplats var det vita ljuset på toppen, och han såg ett rött ljus på hörnet på en av bottenpunkterna. Det hördes inget ljud. Vi öppnade fönstret på bilen när vi var nära det, och det var alldeles tyst. Jag måste åka 300 meter för att vända. När vi kom tillbaka, så fanns ingenting där.
Tack till UFOCenter.

CALIFORNIAFÖREMÅL FOTOGRAFERAT.

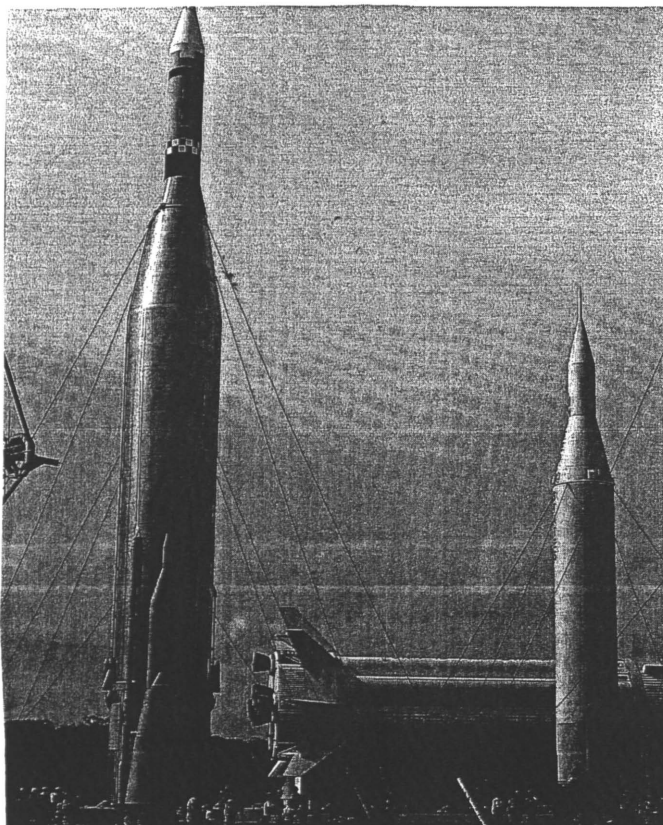
NIPOMO-Mike en elingenjör med någon vetskap om satelliter, rapporterade att han var utomhus och assisterade sin fru att lasta matvaror. Han tittade upp och så ett mycket starkt ljus i den klara skyn den 9 dec 2004 18,39.

Hans fru trodde att det möjligen kunde vara en satellit med blått centrum och en stor grön ring runtomkring. Han rapporterade: 10 minuter senare var det fortfarande där. Så jag väntade ytterligare 20 minuter och tog sedan min kamera och tog en serie av stillbilder med 5 MP och 3 MP-kamera av ljuset flera km bort.

Föremålet verkade att sväva i ett speciellt läge och bilden markerade tydligt ett blått och grönt föremål flygande 3-400 meter högt.

Jag försökte fortfarande att få någon bra bild. Det visade sig att det var en grön ring runt ett cirkulärt föremål.

Tack till UFOC.

LJUS LEKTE ÖVER STORBRITANNIEN.

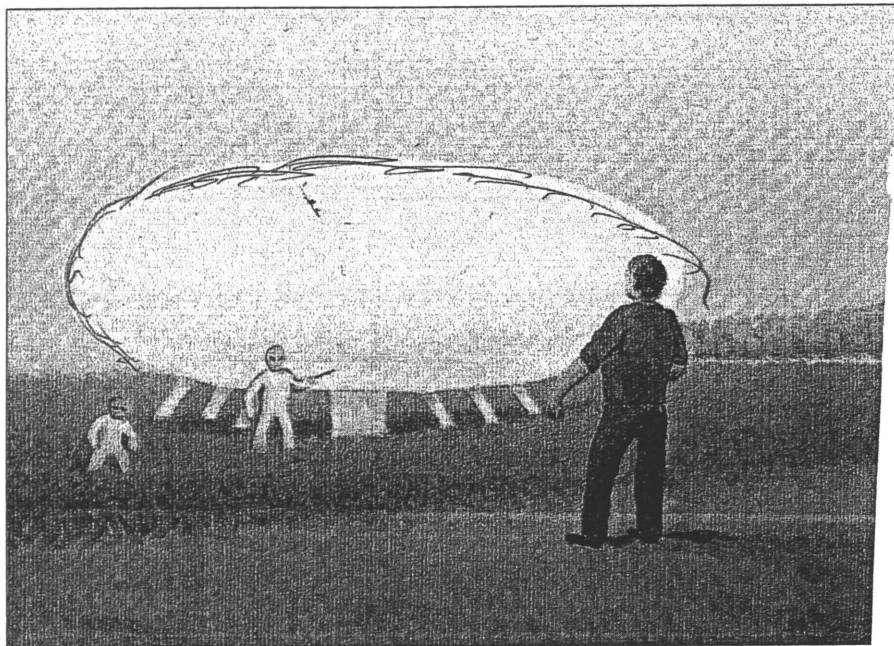
LONDON—En man var ute och joggade då han observerade 3 ljus som rörde sig fram och tillbaka mycket snabbt ovanför spridda moln den 21 nov 2004 kl 22,14. Ljuset, enligt vad som påstods flög en "1609" meter i sek eller mer och stannade ögonblickligen."

Vittnet säger: Det kunde gå bakåt, halveras, förvandlas. och leka med varandra.

En polisbil med blinkande ljus försökte att åka mot rött ljus, ljuset i skyn uppmärksammade detta och kom omedelbart ovanför polisbilen och stannade och blinkade lika snabbt som polisbilens ljus.

Det verkade att göra narr av polisbilens ljus till de flög iväg. Sedan fortsatte de tre ljusen med sina fram och tillbaka rörelser.

Tack till Peter Davenport, UFOC.

SOM ETT UPPOCHNERVÄNT HANDFAT.

Närkontakt av tredje graden: Pilar de Goias, Brasilien 13/8-67

Av sin arbetsgivare beskrevs den 41-årige brasilianske lantbruksarbetaren Inacio de Souza som illitterat, enkel, ärlig, pålitlig och tillbakadragen. Han mötte en tragisk död, av allt att dömma som ett resultat av ett möte med ett UFO där han i sin förskräckelse grep till våld och fick igen med samma mynt.

Ungefär kl 4 på eftermiddagen den 13/8 1967 var fembarnsfadern Inacio och Luiza de Sousa på väg tillbaka till ranchen efter en shoppingtur till den närmaste byn. Ranchen låg utanför Pilar des Goias ungefär 240 km från landets huvudstad Brasilia. Paret hade nästan nått fram till ranchens första byggnad då de fick se tre "människor" i färd med någon sorts lek på landningsbanan. (den välkände och mycket förmögne ranchsägaren hade ett flertal flygplan). De Souza trodde att inkräktarna var nakna, men hans fru sade att de hade tätt åtsittande gula kläder. Samtidigt fick inkräktarna syn på paret och började gå emot dem.

Det var då som De Souza lade märke till det märkvärdiga flygplanet i slutet av landningsbanan. Det stod antingen på marken eller svävade alldeles ovanför dem och såg ut som ett uppochnervänt handfat. Med ens blev lantarbetaren mycket rädd och han tog sin 44-kalibers karbin från axeln, siktade och sköt ett skott mot den närmaste figuren.

Nästan omedelbart sköt en grön ljusstråle ut från den egendomliga farkosten. Den träffade de Souzas huvud och skuldror så att han föll till marken. När hans fru sprang fram för att hjälpa honom såg hon hur de tre "människorna" gick in i farkosten som flög iväg rakt upp med ett ljud som av surrande bin.

Ett par dagar efteråt klagade de Souza över stelhet och stickningar i kroppen, över huvudvärk och ett kraftigt illamående. På tredje dagen började han få ständiga kramper i händerna och huvudet. Ranchsägaren blev då informerad om incidenten och flög sin sjuke anställde mer än 300 km till Goiânia, där han blev läkarundersökt.

Man hittade "brännskador " på hans huvud och bröstkorget i form av perfekta cirklar med 15 cm diameter. Doktorn trodde att de kunde vara ett utslag som orsakats av någon giftig växt. När han framlade sin teori berättade ranchägaren om de Souzas historia om mötet med UFOt och dess besättning. Den förvånade läkaren föreslog då vissa test på de Souzas avföring, urin och blod, skrev ut en salva för "brännskadorna " och uttalade som sin åsikt att de Souza haft en hallucination och att han redan tidigare hade drabbats av någon sjukdom. Läkaren gjorde ingen hemlighet av att han inte trodde på historier om flygande tefat eller på de Souza och att han ansåg att hela affären skulle tigas ihjäl.

Den sjuke och hans arbetsgivare stannade kvar i Goiania i fem dagar medan undersökningen och behandlingen utfördes. När de Souza skrevs ut hade han fått diagnosen leukemi. Prognosen var dyster: man trodde inte att han skulle kunna överleva mer än två månader. Han blev också hastigt allt sämre och fick vita och gulvita fläckar över hela kroppen, innan han dog den 11 okt 1967.

Var det främmande påverkan som dödade lantarbetaren? Läkaren i Goiania kanske ville undertrycka de Souzas historia eftersom han var rädd för den panik som en så oroande händelse skulle kunna leda till. Detta kan ha varit motivet bakom hans "hallucinationsteori" som knappast står sig för någon granskning. Om de Souza verkligen haft en hallucination, delades den av hans hustru— om hon inte plikttroget ljög av lojalitet mot sin man. Och om det var en gemensam hallucination, då måste någon eller någonting ha orsakat den— och denna orsaks natur är lika mystisk som det egendomliga "Flygplanet" och de "människor" som paret de Souza trodde sig ha sett.

Ur Det oförklarliga.

AUSTRALIEN.

Rött ljus i en rastgård.

Följande redogörelse är tagen från Taranaki i Herald "New Zealand" den 2 maj 1968 och relaterar till en händelse nära Heyfield, Victoria,—

"Vad två renhållningsarbetare såg i tidig morgon i en hästrastgård i denna lilla mejeristad i östra Victoria har också setts av en RAAF-utredare." Det hände på onsdagen när deras lastbil gick sönder 1½ kilometer från Heyfield.

"Gavin Whelan och Ian Lord sade att de funderade om de behövde bogseras när de såg en strimma av rött ljus som närmade sig.

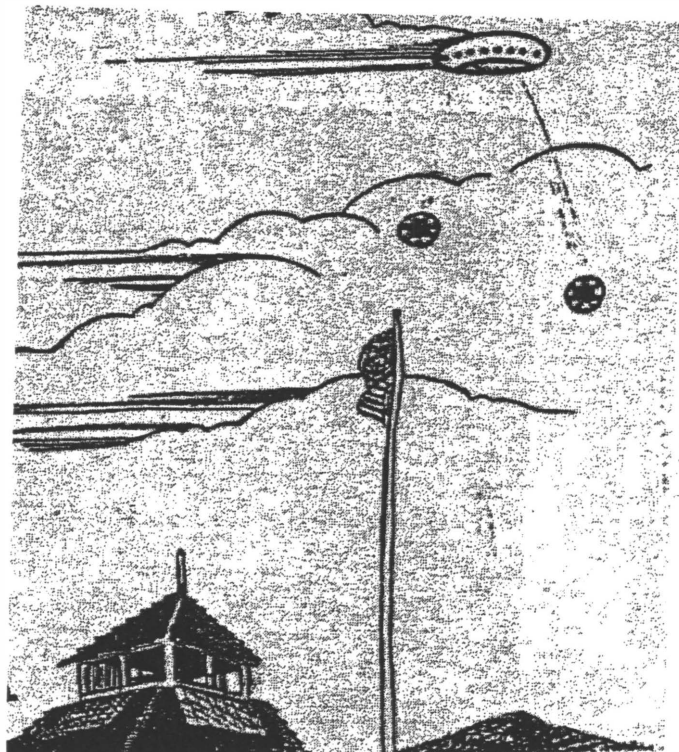
Men när det inte kom närmare gick vi upp på truckens motorhuv och såg att det var ett föremål i en "rastgård". Det hade en räcka av rött ljus och en kupol med ett ljus på toppen, sade herr Whelan idag.

Senare gick jag till "rastgården" med min fru Valerie, och vi fann ett område med torkat gräs som om det hade varit sprejadt med gift.

På torsdagsmorgonen kl 4.40 på deras insamlingsrunda, såg de mera ljus som rörde sig ovanför marknivån.

Riktighet: Fru V.L. Scott, Blagdon, New Zealand. Också: Fru Judith Magge, Sekreterare, Victorian UFO-undersökarförening för en liknande redovisning från Melbourne Herald.

Ur Flying Saucer Review 1968/69.

NORD-IRLAND.

"Fotbolls-stort" UFO över Armagh.

En rapport från sydvästra delen av Co.Armagh. Var publicerad i Belfast Telegraph den 26 april 1968.

" Ett mystiskt flygande föremål var synligt över Armagh senaste natten, bland vittnena är två polismän som var tjänstgörande i staden. 62 år gamla James Guy, College St Armagh, stod på Scotch Gatan när han såg vad han beskriver som ett mycket skarpt skinande föremål i storlek av en fotboll färdades tvärs över skyn från Monaghan i riktning söder om staden.

"Jag såg det " i 5 minuter då jag förlorade observationen av det när det passerade i östlig riktning i dimma. Det var ett underverk som " flög" vit som snö i en rak linje tvärs över skyn: sade han.

Konstapel Robert Mc Cuteheon, som var i tjänst, åtföljdes av sergeant D.Coyle, sade att föremålet var av samma sken som Polstjärnan, flög sakta tvärs över skyn.

Minuterna efter, visade sig ett andra föremål från Keady-riktningen och flög över staden mot Loughgall, tillade han.

MAN FRÅN BUCKINGHAMSHIRE FOTOGRAFERADE UFO.

av David Abbott

Herr John Wodd, 31 år, kommunikationsingenjör vid Diplomatic Wireless Service från Hanslope, Norra Buckinghamshire fotograferade ett UFO från sitt sovrumsfönster den 23 jan 1968 tidigt på morgonen.

Originalet, ett färgat genomskinligt, visade klart ett mycket skarpt lysande ovalformat ljus som var stillastående i stjärnbeströdd himmel. Bilden är synnerligen intressant, därför att Venus-planeten så ofta användes som en förklaring för ett UFO-- det var som en kula ovanför och till höger om UFOt.

Herr Wood och hans fru Leonora tittade på föremålet i 35 minuter. Under den tiden steg det sakta upp från trädtoppsnivå till en tämligen hög höjd. Herr Wodd sade att det var nästan som om föremålet följde solens uppgång.

Herr och fru Wood bor i ett parhus på Storgatan, Old Havers Ham, en liten lugn by inte långt från Newport Pagnall, och omkring 24 mil från North Hampton, den närmaste stora staden. Baksidan på deras hus är ett öppet fält, och från badrumsfönstret där de gjorde observationen, är horisonten 3 km bort, finns en trädgräns.

Föremålet observerades först av fru Wood, och är 23 år gammal och arbetar på samma ställe som sin man. Paret tittade vidare på föremålet i 10 minuter.

Hon vaknade upp kl 5. Först tyckte hon att föremålet var en flamma som var glödande och som blev synligt mellan trädgrupper vid horisonten. När jag först såg föremålet som liknade en stor boll av eld, orange-gul, dessa färger skiftade omväxlande, sade hon.

Emellertid, när hennes ögon blev vana vid ljuset visade det sig som en triangel. Hon satt och tittade på ljuset och dess växlingar i omkring 10 minuter innan hon väckte sin man. När han först tittade liknade det en glödande massa i skyn. Han uppskattade att föremålet var omkring 2 km bort. Under tiden paret tittade på UFOt noterade de att det var en långsam stigning. Då kom Wood ihåg att hans kamera hade 300 mm objektiv, gick han upp ur bädden och hämtade den. Kameran, en Rysk Zenith, har en enkel lins och han kunde därför observera föremålet genom teleobjektivet.

När han i början fokuserade på föremålet var han mer än lite förvånad att finna att det inte var just en glödande massa, men en "traditionell" tallriksform, med en upphöjd central kupol. Konstruktionen var vit, men nedanför var det liksom flammor, röd-orange och vit. "Jag tror det var dessa som vi kunde se blotta ögat", kommenterade Herr Wood.

Inom några minuter, emellertid, bytte föremålet form och visade sig som en perfekt triangel. Detta gav en känsla av att vi var observerade av någonting mycket underligt.

"Först tänkte jag inte ta någon bild. Jag hade tagit kameran bara med avsikt att titta på föremålet genom teleobjektivet." Hans fru föreslog faktiskt att hennes man skulle försöka att ta en bild, och han satte upp sitt stativ kl 5,25 och tog två bilder med sitt 300 mm objektiv. Första bilden blev misslyckad ; det andra var en bra bild.

Tyvärr, sa herr Wood, föremålet hade passerat under tiden jag tog bilderna. Det var sakta stigande upp i skyn och i samma stund avtog ljuset av farkosten. Paret fortsatte att titta på föremålet till kl 5,35, då de åter gick till sängs. I denna stund hade föremålet blivit mycket ointressant. Under tiden de observerade föremålet försökte de tänka på en naturlig förklaring. När föremålet var ungefär i riktning mot Cranfield School i Aviation, tänkte de att det kunde ha varit ett flygplan därifrån, men det såg inte ut som ett flygplan eller uppförde sig inte som ett sådant.

Publicerat i Warminster Mystery.
Ur Flying Saucer Review.

